

גליון כ"ז

שנה ג' לגואל יהודיס
טבת התשכ"ט — בר"ף לשפטות

דצמבר 1968

מחיר הגליון לירח אחת
דמי מנוי לשנה — 10 ל"י

ה ת ר כ ו

אפיק אל הקורא

ערב בחירות או מפנה?
שר המשטרה: נמשיך לחפש אחר
22 הילדי הנדרסי טעדיין
על רפורמה ביחסית העדות
שלום בן לוי

קו עוני — פס עוני
זבריה דורי

שירות ישראלי בתימן
רצון חלי

על "מסע לארכן הגדולה"
יומך דוחות

"מגלה עתידות" בעל כורחו
שלמה מדינה

מדוע על קצת המולג
יהודיה ערומי

קט (מן העתונות)
שלום מדינה

"שתי פנים לדין" לדוד-אור
שלום כרנינה

מכתבים אל המערבת
אל פרטוש ושאל סעדיה הייד
ר' מנחם צוריאל (ברגר ז"ל)

*

אפיק לבני הנערדים

הספרות
היריות סוטן
כפר השילוח — הנהלה השבiosa
ארץ ומקרה

*

ש ר ה
טיור לא-סגרתי
בכלאל אלוני

טבילת אש
ニונן יותיר

אל סני
רצון חלי

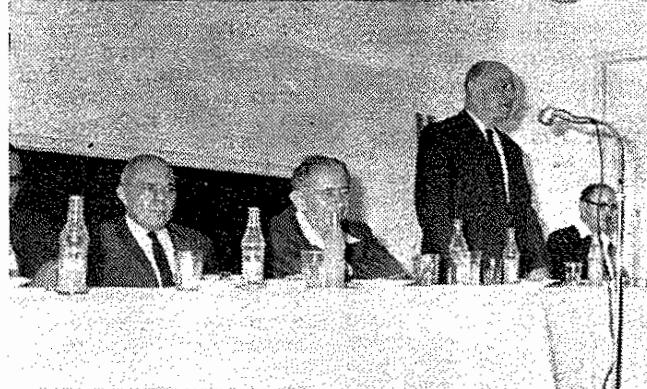
שירים לזכר דקך

שר המשטרה: נמשיך לחפש

אחר 22 הילדי הנערדים ערדיין

משטרת ישראל המשיך לחפש אחר 22 מילדי תימן הנערדים אשר עקבותיהם לא נמצאו ע"י ועדת החקירה שmonoת להן — זאת ההחלטה שר המשטרה, אליהו שעון, בכנס שנערך ב-19.10.68 באולם "עורות אחיטם" בתל-אביב. ע"י הוועדה הצבורית לגילוי ילדי תימן הנערדים.

הכם נערך ע"י הוועדה הצבורית כדי לסייע ולסייע את שלב הראשון הנדרסי של החקירה שנמשכה שנים כי ההורם לא ידעו מה עלה בגורלו הצבורית, מר טוב זדור, אשר סקל את פעולותיה של הוועדה הצבורית

מימין לשמאל: טוב זדור, השер אלינו שנון, זהב' שלמה רוזן, הוה' ברוך זדוריאן ובוחשן ישבו 4 חברי ועדת החקירה

מהותה ערובה לנו למיניות החקירה, אך עיין גורו שמי וקווות להשלמה: א. יצירת מגע בין הוריהם לבין הילדיים המאומצים לבני הוריהם הטעביים; ב. חיזוק ליטוש אחר 22 הילדיים שנורלים עזין ליטוש בערפל. ומקומות אלו יסייעו ב证实ם דרכם ברווחם. נשמע דבריהם ברורים בנסיבות אלו. והגש את העובדה שSEGMIN מתגיעה שהשתתפו ב庆幸ת החקירה במהלך כל החקירה. מר זדור הודיע, כי עם פרטום דוד'ו' ועדת החקירה יש לאות לכך אר רוק סוטם שלב ראשוני ור' עיקרי ואילו בעת יש להתחילה בשלב השני שהוא היפוך אחר יתר 22 הנערדים. לאחר נשא דבריו מר ערני, משבתו של היבש לכל אלה שננתנו לו להביע תודעה נוכח ענק זה של תיקון עולמי ר' ערני אמר כי מגייעת תודעה להבש והערכתו לוגור תודעה ולהבש ווילרמו כמייש הצדק לבן. אמר מר ערני והפעט יודעים אלו כי מגייעת תודעה להבש, רוזן, לשר המשפטים ושר המשפטות, להבהיר ועדת החקירה ובמיוחד לנציגי שרים להבא לדי החקירה והוא אשר היטו עמי וובב, וכן לצוות החקירים. וברכת ישר כה שלוחה לבני הגדודים אמן ובחירות עצמאית. תוכאות החקירה אמן מכוכבות, שכן מתוך 342 תלונות מהפחים כל אשר עותה במשפט שניים. (המשך בעמוד 4)

אפיק אל הקורא

ערב בחירות או מפנה?

לפני כשבה וחצי העלה חח"כ יגון (רפ"י לשעבר, ביום ה- עובודה), הצעה לכנות לעוזד ולד סייע למשפחות מרובות הילדיים למען תהיינה ברוכות ילדים. הצעה והצעה או לדין ולטיפול בוגרת השירותים של הכנסת, אשר פירסמה לאחרונה שורת של המ- לוצאות והוצאות.

בימים אלה הגיע חח"כ מ' בר- פורת (רפ"י לשעבר, ביום העברודה), וביקש שאלתמה לראש הממשלה שniton להшиб, מהו הטיפול המלצות ועדת השירותים ע"י משרדיה המשלה אשר האמלצות נוגעות בתחוםם פעולתם.

40% מילדי ישראל

בנוי 13% משפחות

לפי התפישת התקיימת היום בחברה הישראלית, هي משפחה בת 4 ילדים היא כבר משפחת גודלה! ואם כך הרי מרבית משפחות זו או אחרת זו משפחות ענקית, בהזון כולות בד"כ יותר מספר זה, הרובה יותר. אך כדי להמחיש יותר את הבעיות נציגי כי 40% מילדי ישראל הם בניים ל-13% מכלל המשפחות בישראל. אבל תחילה נחרדא נחרדא נחרדא מובנת יותר לישראלים: פירושו של דבר ש-40% מהילי ישראל הינם ומחר הם בנים ל-13% משפחות בישראל. וכך מזכיר כאן על משפחות בנות 4 ילדים אלא הרבה יותר!

אך האם אותן 13% משפחות ואוהם 40% לילדיים וכילם לאב של המדינה והחברה? האם מילדיים הם לפחות ל-40% מתשומות הילדיים והחברה? לאם מילדיים צו היראת הבניין בצוות בצל"ל. ועם מגילאים צו היראת הבניין בצוות בצל"ל. ועם אום מילדיים שזכו מיום הולדתם ליפויקה של החברה ואהבתה מלאה. צה"ל עושה הרבה במשן שנות אחד שירות לתיקן או שיעוומו 18 שנים. אך אין בכך סובין כדי לתיקן את כל אשר עותה במשפט שניים. (המשך בעמוד 2)

וдоб ורובם של אום מילדיים וילדיים בהתעניינות ריאנסות ריאנסות ביחס לשלוחם בראיאותם והרשותם רק כאשר בא אליהם צו היראת השירות הבניין בצוות בצל"ל. ועם מגילאים צו היראת הבניין בצוות בצל"ל. ועם אום מילדיים שזכו מיום הולדתם ליפויקה של החברה ואהבתה מלאה. צה"ל עושה הרבה במשן שנות אחד שירות לתיקן או שיעוומו 18 שנים. אך אין בכך סובין כדי לתיקן את כל אשר עותה במשפט שניים. (המשך בעמוד 2)

ה- פול שתוכליתו מוציאת פשרה בין הי-
איידאולוגיה לבין האינטראס המעמד-
של שכבות הרוחות.

....שווין או אישוין, אומר החכם הנכבד, וזה בעצם הource בין מפ' לגותה הימין למפלגות השמאלי, ככלומר, הדבלת העוגה הלאומית זו לא, בחק' לא יוזע עני שדרמת חיים בגובהו גורס פרט שיירן, אך הוואל והעוני הוחזק, איבי מעוניין בהגדלו ו' בחרובתו, אלא במצממה, הגדלה הדפר'ער בין השבות, שהחשתיכו אליתון ללבית צבא מוצ'ה עדתי, לא תסייע לנו בקיום של ישובים. המרינה מפסידת כספים לריבט בעקיפין בಗיל קיומו של העוני-ההפר', ואחת הביעור החמורים המהירויות את חבורתא תא העבריגות הצעירות מבני עניים, لكن גורס אני כי מדיניות סוציאלית קורמת לכלל..."

הברצ'ים סיימו את דבריהם. הנו
חיש אינס שישים להעיר את העורתי
הם, ולא מחייב ענוותנות או צניעות,
פשוט מתוך אשר הרגשה בפוניהם ע"י ה-
דברים המייגנים את המשדרים ה-
מושלתיים. מה יש לדאוג או לחול,
והרי כבר אמר נציג האוצר, כי על
הממשלה להשעיף את אלה הנמצאים
על פס העוני, ולכך שיקולים כל-
בליים בולטים. לעובדה שרוב אלו
שuttle פס העוני ימיינאי המערבי.
بعد מרבית אלו שמחות לפס וה-
שם מוציאו הנרתאות, אין כמונן ו-
השפעה על המדינות, זו עובודה
מקראית; ובעת קביעה מדיניות אין
לתת לעובדות מקירות לה השפעה את
השפעתן. כאמור, יש כאן צניעות
בצד מעצבן המדיניות? מה בקר,
טהרניות את ליבורן זאת?

ובינתיים נציגתי את התודמנות ל-
הפגנות של תרבותינו למילר: "אף
איני איני גורש שווין, מחריך ידיעת
כי כבר נאמר כי לא ייחל אבינו, אך
מתנגד אני לפער נפער, משמע לפער
שאנו עוד בימים טבעים של שני
בין נשים, אלא הוא מולדת של
מדיניות. בחברתו ישבו מרוז' אוכור
בון שני עברי פס העוני, מרוז' אוכור
מורחת המאליטים את צורו המתוחן של
הפס נשחים במרוז', בעוד בני שכבת
החוות, ווצאי המערב, מקבלים מלוא
משמעותם מן המדינה והמוסדות. הדוג'
מאות להעדרה זו ובאים, ויז'י
זהירות את מדיניות העי
דעת העולים מערב השיכון וב-
עוזדה. גם מדיניות פועל האוכלוסין
הורמת ותרמה הרבת מزاد להעמקת
הפערים והנגבאים. ככלותם כבפים הווש-
קעו בפיקוק עליית הרוחות, אשר ב-
טפו של דבר ריבט ממנה יורדים,
במקומם להקשע יותר במטה שנקרוא
"עליה הפונית". ומר מילר מגזין
את שכבות הרוחות הבזרה כת מסכנתה,
עד כי יכול המאיין התמס להחשב כי
תיה איה חיה ממש על פס העוני והרעב,
ואב גבו ממנה עד לירוט אהירות
לשללת רמת החיים של אנכיהם, היא
עתידה לפוטט את הרגל ולהתירוש.
האמנם אין "שbill זהב" המאפשר
לעתירים לחיה ברוחות מרוז' ובנה
בעת להעניק לעניים אפרשות של
חיות לרוחות יפה...
[...]

סימתי את שאלתי והמזהה חל להודיע כי יש שאלות זו מסתממת ומסכמת את הילכה בנוסח הערב מסתממת את הדיברות או תורתה אותן זו השאלת הרואית לדין, לגבי דין, כמובן, מוסכמת העורכי את הilikoth, שהרי בראב"ם באמת מה טעם לבורך אם אין "שביל כות", והרי גם אם ישנו מה בפ' על שכבת הרוחה בידיה, ולתמהש בעלות על "שביל הוב" זה, ולתמהש בטובמן של שכבות העוני שהיא סטובהת של האומה? והרי עני שהוא בכם, ולא כל שכן כשהמדובר בשל- סטון, השפעה, לחצים וכח?

לאומי. ביטוח לKeySpecים ותמייה בילודה, אשר עיקר עולותן היא לשכבות הנזוכות; והרי שכבות אלו הן שעוררו להעלאת את רמת החיים, ודוקא הן אינן גנות ממנה.

אසכם את דברי אמר ד"ר צ'ב, בראעין שהעלית בסייעתו של נעריך ופורסם בעמון "אפקט", ואשר עמו מעריב ציטט מבנו, שם אמרתי כי שכבת השפע יש לה יהישם ולהציג המהנימ את החקים גדולים מ"ה, העוגה הלאומית", יותר ממה שמניע לה, ואילו שכבת העוני תסורה את כושר הלחץ והיחסים שיאפשרו לה להיחנות מן החקים המגעים לה, וכי שטען כי העוני גמצה אצלנו בסוגה הואה טוען, כי המצב הולך ורע והעדרים מעמידים.

אחרי ד"ר צ'ב נציג האוצר מר עמוס מלר, אשר דבריו המשקיף, למעשה מדיניותה הכלכלית והברחותה של הממשלה, הצביעו עדות באורתוויות קידושה להבלגה, בהיותה ישאלת בדורותה, כי הצמלה של מדינת ישראל מושך נזוכים מכתשים בהיינו הנטה לאומם במרותיהם, פחה ד"ר צ'ב, ואנו מקבי בישראל מוסר של שווון סוציאלי,

מודעון "זוטה" בתל-אביב, הוא
אלם שונים הנראים כראויים לעלות על
על המדוכה הצבירונית, שהודיעו נעשה
בסייעת אישים שונים ששלהם מה
ולמר בנוסח האנידן. הפוך נתקיים
סימפוזיון על הנושא, קען ענו ב'
ישראל", והכוונה העוני תחת את הא-
דעת על שאלת הטרחנו עצמנו ובנו.
הנושא מעבירן הטרחנו עצמנו ובנו.
על הבהמה איזים נבדקים אשר לפי
המשוער צרלים הוו ליאג תפישות
שונות הקימות בהברת היישראליות ל-
גביה הנושא, והמ"מ: זה "שלא רצון"
יריר ועדת האתירות של הכנסת,
ד"ר ישראל כ"א, מנהל בית"ס לעבר
דה סוציאלית בירושלים ומנהלו הד'
עתידי של המוסד ליחסות ולאמאי, ד"ר
קודם המנהל הכללי של משרד הסעד
ומוביל מילר נעומס נציג משרד האוצר.
קס מגנטה וortho בימת צער, או
אולי קביעה עוברת, כי על אף הד'
פרסום הרבה שנitin לנושא בא קטל
בוגעת, ומיד העיר, כי בבראה אין

זכריה דורין

קו עוני - פס עוני

בהתחלת העשויים לאחדר לא מיטס את שכבה העשויים בישראל. "ובדבריו על תכנון צויאלי, אומר מר מילר, לא התיחס ד"ר כץ אל השאלה את מה צריך לחלק בין האענים והעשירות. מניה אגי, כי נתקלנו בכל שיש לקחם. מניה מון העשירות והחלקם בין העניים אמרה העבירה זו עשי' שימוש במטפירים. גונית כי לquo העוני ייחשב מי שמריה עד 200 ל"י, בעוד שלמעלה מקו זה ייחשבו לעשירים וכל רוחה מעל 200 ל"י יוקה כולם האכזב ויחולק לעניים במטרה ליזוז שוויון. עתה יוצר מצב שבונני כבוצעה קרובבה לעוגה הלאומית" וראה שבשבב לשירה והרוחה ממנה נס, ברגעאת בעל והוחזון של נס, מקום העוני, مكان שהפריעים המנסיגים את העוני.

מהם את כל העודף שמעל ל-200 ל"י, אמר קה"ר ר' חלק, וכך יתנו גם הם וגם העניים.

מר מילר אינו שומע, כמובן, את קריית הבניין והוא ממשיר: "...אם המדינה תתמודד בענינים כאלה, בר לילודם, תתרבנה העניות, ר' יהיה צורך להגדיל את התמיכה במוכשי המדינה, אשר יידלן. כל זה איינו דברי, אדריך למדינה להשתקע ולתמוך בעשרים, ותמכתה וטיפוחה בהם היה קטן, אך הוא תא תקבל הפקה גדולה יותר, וחיה השקעה כדאית יותר.

"קייםות שתי אפשרויות — שוויון שפירשו עניין, שלא יוכל להיות בוגר או פיטולוּם שנוכל להיות בו?" מסכם מר מילר, וגץ מרשל האזרע, במלשנת המלצה את מדיניותה החקלאית והכלכלית של המשלה, ממשלת פועלם מתקדמת וסוציאליסטית. דבר

רוּי שֶׁ מִילָּר הַמִּזְחָא שֶׁ נִגְתָּה
כֵּל — אֲםַנְדָּלָק אֶת הַעוֹגָה בְּגִינְיוֹ
שְׁגִינְיוֹ לֹא נְשַׁבֵּעַ, וְלֹכֶן מְטוּבָה שָׁנִי
אַשְׁבָּעַד עַד זְלִילָה וְאֶתְּחָתָה תִּשְׁאַרְךָ רָעָבָן —
וּוּדְבָּרִיוֹן האַמְּצִים הַגְּלִילִים זָכוּם
לְבָנִידָרָא שֶׁ הַסְּכָמָה מִצְדָּכָר מְרֻבִּית
הַגְּנִיבָהִים... מִה פְּתָאָם שָׁהֵם יוֹתְהָר֔וּ עַל
וַיְסָקֵי, כִּי־שְׁבָעִירָת הַעֲוֹלִים חֹזֵר
וְיִפְסֹחַ אֶת הַמִּים בְּחַמְסִינִים שֶׁ
חוּדָשָׁ אָבָּ ? !
וְאֵם עַדְיָין תִּמְתָּהָת. אֲמִ יִשְׁכַּן
כְּפִירָה מוֹחֲלָתָה בְּאַדְלָוְגָיה הַסּוֹצִ'י
אַלְיאִיסְטִיטָה וְהַשּ׊וֹנוֹנִית שֶׁל המְשֻׁטָּר. הַגָּה
בְּחַא"כ שְׂמוֹאֵל רֹוֹן, וְמִנְתָּה לְהַצִּיל
אֶת עַלְמָה-אֶתְּנָאָה אֶתְּדָלוֹנָה אֶתְּלָלָה
בְּכִיָּה, הַוָּא הַילְוָה, אַשְׁר בָּי
שְׁבָכְתָה בְּשָׁנוּיָה שְׁלֹשָׁה
יָמִים, וְאַיְלָוּ בְּמִזְמַעַן שְׁפָרְנָסָט
הַשְּׁבָעָה שְׁבָבָ� דָּלָה, וְוְהָה מִצְגָּים אָנוּ
הַעֲלָאתָ רַמְתָּה הַחִים כִּי יִעָּדוּ שֶׁל
כְּרָבָה וְהַמִּשְׁקָה, וְכִיְּצַד עֲשָׂוִים זֹאת ? !
מְגַבְּרִים בְּעֵנִי תְּ
קָ : תְּמִיעָלָות הַרוֹדוֹחוֹת גַּדְלָה וְאוֹ
בְּחִנָּהָם אָנוּ כִּי כּוֹנוֹמָנוּ וְלִימָה הַעֲלָוָה
רַמְתָּה הַחִים שֶׁל כָּל הַאֲבוֹלָסִית.
וּוּלֹא נִמְצָא כִּי הַמִּדְינָה מְתֻמְנִית
תְּתַחְתָּם בְּשָׁכְבּוֹת גַּמְלָלוֹת בְּבִיטָּום הַ

העוטו של המגוחה אינה עוברת מ-
ביל לעורר תגובה, בעת שאחד הגוכ-
חים קורא קריית בניין: "כיצד
מצפה אתה כי עניות אלה יבואו לש-
מור, כשהחגניתה למועדון עליה בכספי
רב ?!
ואם היהת הכניטה חינם, האם היו
העוגנים באים ?! יש לשער כי לא,
שהורי מחתמת עוגנים אין הם פנוויים
ואניהם וקוקטם לפתח מיאוריה על-
עוני, הם חיים אוטו במקיאות. אך
אין צורך להתפלס, שכן הויכוח או
בנון יותר הדרוברים מתחילהם, וד"ר
שורץ, המנהל הכללי של משרד הד-
סעד, כס"ד לדבר, משרד הסעד (בדיעזון),
הוא זה המטפל בעוני ובגענים של
ישראל. יש לנו עונינים כי הוא אכן
עוונה הרבה, لكن חיבת הוא, נגראה,
להזכיר כי אין עוני חמוץ בישראל,
ולבן פעולות משרד הסעד אין מרו-
בורות.
ומעדיך אני, אומר ד"ר קורץ, את
המושג "פס עוני", במקומו "קו עוני",
שכן "קורעוני" מובנו גבול חד, טט-
ובורי, המפדר בין שני מעמדות
בלכלים. במדינתנו אין "קו עוני"
אללא "פס עוני", שההקו החתוון של
הפס הרחוב מצין את אלה שיש להם
ণימיותם של אמצעי קיט, והקו הד-
גיניות הרוחזה. קו הפס אין סוף מי-
טיים. ככלומר אין יציגים אלא דר-
הרדים. והעוני במצויאות היישראליות
איןנו מוחלט אלא יחסית, ככלומר נובע
הוא מהשותאות האפשרויות הקיימות
בידי. אלו הנמצאים בנסיבות שונות
שהחבורת מטפסת לערכיהם גבוהים יותר
ולרמת מהיה גבוהה יותר מכפי יכול
לחיות להשתיג.

סבורוני, מביבה ודר' קורץ, כי מזכרת של השכבה הנמוכה בישראלי, שתיאו הגמצאות בכו החתון של הפס, יותר טוב מאשר בעבר, אבל חפ' ר' יוסי עדר'ין ק' מ' מ' מ' סטטיטיקה בגין אוכלותן מראה שלגבי רמתם החיצונית, אורה"ב נמצאת במקומות ה-16 ואילו ישראל במקומות ה-14. זה מקומות מוכבר לנו, ולרمت התהיות בה אנו חיים מלבידת אותן. העוני איבזר נמצאו נסיגות מהטמלה. ושוב הטטיטיטה מאשרת מהטמלה. וזה היה טלפון אחד מתקופת שנות ה-50-60. בעוד שב-1968 היה מאיו-השנים, בעוד כבישותן היה ל-11 מתקון 100. מכוגנות לביטחון היו

סִירֵר לְאֶשְׁגָרְתִּי

של גבורה.
של חוסר ברירה.
התבנוי?
בזו המסורת
ליילות אורוכים של מות,
בן שמונה עשרה לקבורה
וחהופה שותקה.
אחוי. אחיך.
הspiritual מ��ך ואט קווצת שער
כדgel בחצי התוור.
חוק מתגלאל למעלת.
תינוק בתלב אמן.
ולא ידע כי מר לה
אביו בערלמו.

קמציז אגדוף.
עתה נכוּף מתחת לאדר.
ערוגות.
של סלק
ושל שום
ובצל.
הפרחים בהלויה.
הוא היה.
פומון חזרה.
לעשרות. למאות. לאלפים.
הוא היה.
ורק ההוויה
על השבילים צומחת כשני חלב
כשיני חלב.
משכי חבבל.
זו הפה להוחת עשב השדה.
ומייהו לא כזה? ...

אני מרחקך מעל פנמי, אשא,
אך חזר במבטיך,
מתי נרקם חלום, אשא,
מתי?
ובחלום נצלול לזמן לא שב
ובחלום נהיה ולא עצשי,
אם שוך בצתך עד כאב
ואת את בובך תסתיר,
בגן עם תנוקות אשב
ואת בגינחך מתניין,
ובקון הרוחבות נשכבר
כבר מארב
לסב האטוב
לטסוריות,
ובחויה של גיל גרוֹז
שם ועד לחץ
אל הפנה של בובך הבוכיה
ובחדודה נקוץ נקוץ — —
עד כלות כל הנשימה — —
עיפת?
מולך דום רגלי.
אלפיים שנות
קלות בו כנוצה.
נשוב אל הפינה.
עד רוחוק היום
ואת כבר מתייפחת.
באוי. בואי.
אמחה מעל פניך
את פיח עברך,
שלא בדמעותיך
תסליל את דרכך.

אצפה בזוג עיניך
את דמע עברך,
אך הנה כבר על לחיהך
шибלי הרהור התאך.
תיכייכי.

הזהרי.
המדרגה והתקה קרובים
כגהירותי עלייך.
אל תוקפי ראשך.
עבל שנים בחמוקיך.

תנוֹך אונך להחתה,
ומבטך אפל.
כול אהותי גזעך
זר בה מתהלהל.
הסיטי שמלהך.
בקבוק ריק לדגליך.
אבי ואלהוין
מתונדים כבר שכוראים.
הרימי.
בתכנוֹך הירק עתיד.
עתיד מוזהיר
שכבר עבר.
בוֹה הפנה הכל נופל.
ואל תביתי.
גם אני פה בשואל.

חטאתי. חטאתי לנעוֹריך
ואת לי כאורתה.
מה לי מה ליל החטאתי
ופנתי בר כה פורה? ...

חריקת.
הדרלת נפתחת.
אור ראשון של בלחות.
אצעב משולשת
לכל בليل התקאות.
אי פה בוקר ונערות.
ראי.
គולם עד ישנים.
מעבר לחילון פה האשפה רועד.
חתוֹל לבו סוד.
מורר הנperf נזעך
הפתמיה רותחת.
נסב ונחיך.
ומhalb פה נשטה
כמו קפה של בוקר.
חם או קר?
מתוק או מר?
או בחלב?
בגומת החן כפית סוכת.
לשניים. לשלחשה. לעשרים.
לכל הישנים.
נפרוס את הרעב
לכל הרעבים.
ועניים מרדדים נביא לאלהים.
אולי יפריש מחלתו
חלחה כדת?
שבעת? ...
את מהיכת.
לא צrisk לשטוֹף כלים.
והשולחן ערוף.
זה לחמו של אלהים.
יהי יהיו ברוך.

אספי את מבטיך.
NEL לרקום חלום.
NEL בעלמייך
כבד בחוץ הים.
ראי —
כל הבתים בחצרות
כמו כלבי משמר,
המרפסות באשכולות
עמום ליל שעבר.
הזהרי, קיר מת לפניך.
הרלני נא ראשך.
מסגרות של אבל.

זו הפנה
כל זיו בה שטר חובי!
אל מבואיה בה
כל כך כל כך קרוב...
ראי, שם,
מעל ארונו הקרת,
המוקע בחומר,
כתנות שכיר הימם,
שם, מעל החבל,
כל טלאין,
דברי עראי,
ליק לחבל.
שם — הרימי מבטך,
טפה של קמט
מעל שחר שער,
כשלון מות
אפור זובבי שעמוס,
תלי על גוף ביל כות,
כמו הרץ למרחיקם,
כמו נדודי הארכיטים
שבשarity רפרק עפערך
רצדו כבדים ומובהלים
אל רגיעו החנוקים.
שם, בין שרבי העצומים הבוכים,
ראי — עניילדים
זרים
וזוחקים
כמו ארך נכricht ושוקעת.
עתה, סלחוי,
לא כוס משקה
ולא כבוד לי
לך להציג.
ב קופסת הלחת בצדota
ו מרכז עצוב בשוקת,
ו המקרים — שורצים.
חילci.
זו הפנה תמיד זעקה,
וחויכך לשטרו ההורב
כ澤יל פרוטה לפרטן.
תודה.
הזיו קרע בר קרע?
גם נטף דם הפצע?
חילci. שוב.
חן בקרוך פה
לבלי שוב.
עלי.
במדרגה הזאת האחת
גבוי. חרוש ומצולק.
ראי, שם בחולון,
שיבת תינוק דזפקת.
שבג.
הלייטי בוילון.
פניך דוחוקים?
שימי נא ייך תחת ירכיך
והשבעי.
זו הפנה אלמת.
השבעי.
בערגות הסלק
טמנתי את חובי.
לאלהים. ולאדם.
ולנורדם.
התשמעי נחירותוי?
אפו סתום.
הוא מצונן.
ראק שנאטו בוערת.
ראי, את?

ריגלים אנו לקרוא מדי יום ב-
יום בעטנות:
„סִירֵר שַׁגְרָתִי שֶׁל צָהָל שָׁנָם
לְאֶזְרָקְגָּלְגָּל עַלְלָה עַל
מַזְקָשׁ... הַהֲלִוָּה...“

ואילו כאן מזמיןנו המשורר לסיפור
שאינו שגרתי כלל וככל לאורך
הגבול המוחשי, אך איןנו מסומן
בשום מפה רשמיית... לאורך הגבול
החויצה לבבות וערבים...
*
אני מוביל אל פנמי, אשא,
ומהלך בה אישוניך,
ומזודה כמו על קבי בושה,
ומסתורים אקרע שם לעיניך.
את הטיח והאייבת,
האנים והמריבה,
שק הרוכלים וחركב,
ואת עצמות אחי שתת עצמו עזק,
ואת סיר הרעב שmdir יום זעק,
ואת כבר הלום
ואת המחנק...
ואת עצין הפרחת...
את כל אשר בפנמי, אשא,
את כל המסתה.

אחד מעבר ים תלה לבו
וכותנתו בלה ושכricht יום.
אחד שיקע רגלו
ומעליו
ענין לילדין
זורות.
אחד, כשלון מותו
כמו קצב
תלה, על פתח שתי עיניו.
ו הקטן, את מעשיו לוטש
ומגש...
ראי,
הרי גלייך לך וידוע,
זו הפנה, כל זיו בה
שטר חוב
של חוף געגוע,
אני מוביל אל פנמי
ו את כמו חלום שותקת.
זה לא דמיון, אשא, ולא חלום,
כל יום, אמי, את נשמה
פה היה וזעקה.

אבי —
בכלום היין שם עינוי
ומש��פני
כנית יגונות,
ובוי —
שתקת דלות
ו מר עניות
התפללו בלילה.
אני —
נגון קרע ומשועע
כבוד פרוט ומרוק.
אני —
דמיון הולל
ופרי נרב...
ואת — —

על „מסע לארץ הגדולה”

מאת יוסף דחווה

וְהַיִתָּה טְבִילַת אֶשׁ
טְבִילַת אֶשׁ רָאשָׂוֹת,
טְבִילַה שֶׁל עֲשֹׂוֹן וְפָנִים מִרְגָּמָה,
חַשׁוֹף מִלְּאֵשׁ הַאֲשֶׁר וְתַלְגָּם פַּדְחָמָה
הוּא הַכִּין –
יְחִיָּה הַחֹזֶק רָאשָׂוֹת.

וְזַהֲקָה לְחִימָה עַל פּוֹרֶחוֹ,
לְחִימָה שֶׁל אָנוֹשׁ עַל קָהֵם לְתוֹרוֹגָן...
מְלָתָחָת שָׂוָא וְהַבָּל רְשָׁנָתָא סְתָמָן...
וְבָטוֹךְ הַאָשׁ, וְבָטוֹךְ מַדָּם,
הוּא יְדֻעָ -

אָלָסִיְבִּי

ריצ'ו חלוי —

סְפִינְגָּה פֶּמַּיד וְהַשְׁבָּבִים עֲדֵי
כְּכִי הַזֶּקְן צוֹפָן קָול הַקָּשָׁוב אֶל הַדָּרְיוֹ
הַחֲאָנוּ נְמַשְׁכָּנוּ הַתְּהֻבָּה כְּעַלְלָל לְעַלְלָה:
סְפִינְגָּה מְחוֹרָת עַל אַקְסָנִיה פְּלָה,
מְנַעַּן אַפְּהָה תְּוָא הַאַלְפָן וְהַטְּנוּ
וְאַם יֵשׁ עַת לְנַצְחָה – אַפְּהָה הוּא סָוד עַקְרִין
הַהְבָּה דָּגֶל גָּדוֹלֶל

וּנְסַגֵּר תְּמִיעָגֵל
בְּהֶרְרוֹךְ סִינִי יִגְאָה הַלְּבָב כָּגֵל.

גנְחָנוּ שְׁבַנוּ הַגָּהָה, כִּי אֵלֶּنֶה נְשֹׁוב
סְחַפִּיטִי סְוד קְרֻמָּתָה הַקְּשָׁבָה וְקַשְׁבָּה
תְּהִיד אֶל הַשְּׁלָחָה וְתְּלַבְּבָה פּוּעָם
עַם וְחַלְילָן נְזָהָם וְקָנָה תָּמָתָה רְזָעָם
מַעֲכָבָרִים פָּרָגָה אֲשֶׁר מְרַעַתָּה הָרָגָי
בְּגַנְגֶּפֶץ וְלַעֲפָתָה כְּבִיָּם דֵין יוֹם שְׁנִי
הַחֲצָר נָס, גְּמַלְטָא אָר
כִּי מָה לוּ וְלֹהֶר

הוּא אֲנָו הַיּוֹן שֶׁם, וְלֹעֲלִינוּ גַּעַש
אֲרַיֵּשׁ – בְּדִמוֹת וּבְכָלִים, וּבְמוֹחַשׁ וּבְמִירְקָשׁ
– אֲלָל חִשְׁרַת הַעֲרָפֶל אֲשֶׁר שֶׁם הַאֲלָלִים,
עַדְיִ קְרָנוּ פְּנֵיו בְּגַנְחִי גַּנְחִים
אֲלָא לֹא גַּשׁ אֶתְוָא אַל הַחֹדֶת הַגְּמַס
עַל חַבְפִּין אֲדִירֹת הַעֲמָס בְּלַ הַמְּעַמֵּס
חַזְרָה אַזְהָה לָן אָזּוּ
הַחַתּוֹה בְּנֵי
הַהֲנָה שׂוֹבְּנָה עַד חַתָּה אֶל הַקָּרוֹ

בעוד "שער המסע" עוסק בעיקר בחתעוורortho של הסופר מאשליותיו ארכיאיתו-האמאנובות מאותה ארץ קנטהנה, הנגה, "שער השקמה" מתאר דמיותיהם התקומסניות של להומני מלחתת השחרור שבסשת הימים, ואילו ב- "שער השקמה", מעצב הוא טופוסים מופלאים ומעניינים מבאותם יוצאים תימן אשר בכרו לנושאל ארץ ישע'אל והוא מתרח את יהודיהם במצרים ובארץ על יופיים ולכיהוט.

הנו ממליצים לקוראים לתת דעתם על הספר, אשר מחדים לכבד כל בית להלחותן כל אדם. ולמדכי טביה גשלח ברכותינו על היזירה החדשת ועל התהלהטנו לצתת למסע לאוזן הגודלה, ותחסם או כי התהלהטו וו תחצאו מן האמבהכה אשר הפרה ליצירתו בשנים האחרונות, ותשחרר את עשונאותיו נזירים, שופחת ונורבת.

שירת ישראל בתימן

(טוט מומוד 6)

שבטים איש מאלווי שרבב ואביריה, למבחן תזרת האליטה שלם בשוקים, לאו מבני התעיזות, ילו זונקן המשוכלים מהזוברים, לשרים ביזואוגר. בדרך נל' שבתי חביבי סורף על גורת המשנו מבנהו, בלחת התנתצחות — נתעלמה מהם הלכה פסוקה שאין להקם וילך בשער'ן, ונור המת לא לעצם שבתי בקדמת עמק אלגון, וכן

כל הדברים הללו היו בורדים ומי-
ובוגנים לפניABA שלם, בבאו לציין
את היפוכם בני צנעא, לימודי התורה
בצנעא היו נועשים במתחן ונוחותה,
שם מושתרים ומברקרים. אלה הם
יומי'ומי' ישיבת ישיבת —
ישיבת, במוסד הייחוד כלכ. עם קרויות
קקדושים גג. ולא להנום הוא מדבר
במושגים של שתילה והשתרשות: "מה
אוחז בראשי צמורת ארץ השולחה", או:
וגפן בראשי הם בחוץ גורנו מגלה"
איומה איזומה. וכמה הטעמה יש ב-
谓語ים: "צמודים" ("שורדים"),
"שונאים",
ונגה: "שכינה חוופי" על הגאנטס —
הרבנן סוד בתוך אוזן צמודים. ויהלן:
מגורן חיים שרים בו וחונים / בראש
גאל וחדר טוב צובדים" (אקטוא אסידן).
עיקר מהלינו של השבי, מכוניות
מכובן ל"רישיבת השורייה" תיינו:

...ממלכת כווננים" והנה נתגלחה כי ממלכת כוונני עבודה ורה, קורא אתה על אנשים אשר פעם השבטים לאנשים גדולים באפקותם. והקורה מתה, וההאריה מבחן אני את אשר אני קורא ?!
של כל אלה הטוענים כי עדין רב תמסע אל הארץ הנדולה, ואם כך יש בברך את פביב בכל כפליים, האחת על צבירתו והשנייה על שובו הביתה.

... ויטרינריה בארכן נכרהה, ומשם צפיפות רחובות נסגרה אחוריו. ובקראך אוטו ריאת את הסופר, אשר נכח להליכנס לטרקלין האנשים הקטנים לאשרח השם לגודלים והוא למד בפתח ומפתח עוזא עומד וכוכב בכל הטענו זועות: שקר! שקר! או בלבשונו המנחת באיזומל כמען נבראי: "ושם בזען הטרקלין, ראייתי חופה תכלית היהנה נקובה ככברה, ומבעד לנכניתה, ממעל, צפן אל מתחת כוכבים נסוממות; כימה, כלב, כסיל עיש והשאר.

ומוחתמה עטף ערבית
ומוחתמה עטף ערבית עכ"מ.
ובארץ שלטה בלבוזת המזלות. לשם
בבונו מקרים והואילך פאור ריביט, ובכל
גבורותה הצבו דוכנים לכוהנה...
...ושם, בתוך הטרקוליג, ראייתי שול'
חננות ארוכים, שעוכבים וצמודים אל
קירות. ונשים ואנשימים צובאים עליהם
אואוכלים בכל פה..."
יש CAB גם כי
קוריאה, בירודע כי כאן הרוגשה כנה
של סופר, המגלה לפתח כי:
אותה שעה גוז באחת, הפאר ויפעת
אגוניות ואור הנורות בטהרות... ואו
אייתי כי... לא היו שם לא פאר ולא
חרור. וכן לא היו שם לא מלכות ולא
מלך מלכות. אך שם סבבו והלכו טביב
צומחות, ככלבים טובות ורוודפים אחר
כבריותיהם, ימידו ברוות, והם רודפים
כבביזים היולדם ושוריותם בלבד צילם..."
ובערך��ווארה רב כשבתקל אתה
אהוותו סופר שסביר כי וכיה להווות באין
אגודלה אשר בה נשים גדולים, ר'
פתחת מגלה הוא כי, למשה, שבוי
ווזוואן במקסום שהוא של ארץ מקטה, וכי
במושגה בנויריו נולד וחיה בהווות ארץ
דידליה, ובמושגה לבו ליצירת הרוגשה
מעליין, ולנכ' שורת על יצרה
טל אדם השב הביתה אחר שתהייה בנכרכו
וזר היהי באין נCKERה" (!) לנראה.

“ensus הארץ הגודלה”,
מאת פרדכי טביב,
הוציאת “אל-פַּרְחָן”, התשכח
לאחר שנים אחדות של בורות הפ-
תיענו הסופר פרדכי טביב בהענין —
שי נגת לשותרי הספרות העברית —
קובץ של עשרה ספרותים ושיר.

השפה ואנגורות צפירות. האפתחה טרם
בrho המגבית בסיפורים, ובמיס-
קנוויו של הסופר לגבי נושאים שונאים,
בכחישוואה לאשר עליהם כתוב גם לפנים.
ספר עצמו נקרא «מען הארץ»
«הגדולה» על שם אחד מן הספרים אשר
ביבו, ואכן לא מקרה הוא שהוא שיפור זה
להכניוחתו על כל הפסר, ולא היה
שיטוט מצד הסופר בעשותו זאת.

שביב אינו טIRON בספרות היישראליות
הויגשו נוכחות מרווחה, אשר
ב-1948 הופיע ספרו "עשב השדה",
ו-1954 רומןו, ש-
הדריך של עופר, קובץ סיפורים, ש-
ויניכחו בפרס הארגונוביין. ב-1960 פורסם
סיפורו מהזוזו "כונרו של יוסי", וב-
1962 מעריכון לילדיים בשם "שלמה המלך
הנולד בדורות". כן כתב סיבובים
שיפרומים
ושירים שונים אשר מרטן בוצב לספר
אחד. ב-1962 חתב תמליל לאוטודרייה
חיקון חזות" מאת מרדכי סתר, ולאחר
שנשנה לה "קול ישראל" מתחנות
כבלינלאומית של ציירויות של ציירויות ב-
איסלאמיות, וכותה ייחד עם המלחין בפרס

ועתה בא ה-מסע לארץ הגדרות. מסע מסמן נקודת מפנה ביצירתו, ולא סתם גנדולות, אלא זו אשר היה האיש טרדייז או פהות הרגשות כי הסופר ותוון במצב רוח עכור ומאוכזב. יונ על מה להיות מאוכזב, שהרי יצרותו הקדמת שיטות מלאות למדידות. יונ היה הטעבת אותו יונ ייחודה היה להבין כי הסופר השיב שיבר בא אל הנחלה ואל המנוחה בארץ ה-גדיליה. ואילו עתה, לאחר שנים של מגנוליה הטעבת אצחים להתרומות ולתשקע, לפתח לאדריך ממנה הוא יצא היא לא ארץ גדרות והלא הוא מרג'ע ואלי הוא מבזק לנוטש. לפתח מגלה הסופר כי: "הילכתי צפונה, פניתי מערבה וחזרתי צפונה, הוא לי בדרך מלונות ומזרזות והחזרתי מישורי רמות, ובקעתות וגיאיות, וברב אושרים מתרים ...".

אכן עצבת שורה על התיצירות, אשר מעתים נדמתה לקרוא, כי אינה אלא וונגה של עבראותה. אשר לאחר כל הדברים הגע נוט מדבר והוא משך תכלען בו והלם הלוות על השם מנהיר הצפוי לו, והנה בסופו של דבר מטה ר' בון ר' קראן ר' יוסוף ר' ברנאל לאחינו הרבה את המבוקה ר' ולכנן חייב אתה הקורא לנוע ברכץ ברכץ אל מילוטים ולחתור במלוט משבט אל גונתו של הספר, ומוחש כי באין כישיא ? ואת קורא עוד ועוד גונדים ווותר וויתר, האצבע מאשימה, והיד לרשותה רשות מאסכה והושפט עוד ועוד, וה' בגוננו מפליא בהיותו נע על גבול אקליגוריית והבעיה המשפע על. קורא אתה על חבאת אשר חשבת אונם

מחברים אל המערכת

קביעת ידיי, שהרי יש הרבה חברים
יד המונחים לפיה מסורת יהודית חימן
ומתקופות שונות. המבאה יסייענו על מעשה רצונו
יודא לוי גהות

מפעל חישוףת "גנו תימן" בישראל, חולון

*
לכבוד מערכת "אפייקם"

הערות על "הginger השם תשרי"
בגלון "אפייקם" כ"ז נתרפסה רשי-
טה מענית מאת יידי מר זכריה
דורין צ"ו. תחת הכותרת "להגוי השם
חישוףת" ובת מolic'h הכותב, כי נכון
שהגום יהודי תימן וכפי שמאמרם
מקורות תימאים עתיקים. לאישור גדרי
סתור מביא מר דורי עדויות מכתבי יד
עתיקים ובוינו קינת שוחברת ע"י
רס"ג, כמו מר רבינו יהודה אלחרוי ורבי
שלום רב.

בגלוון תשרי ש"ז ("הוילעה רשי-
פה על הדש תשורי ועל ההגויו הוכן,
ולמייד וכוי הנגיד הוכן הוא נזכר ב'
לורי"ש, ע"כ בסדר. כן בא הבא רבי
תשרי בא משלון "התחלת", ואכן זו
כהונת בעלי תלמידו, אלא שם זה
לעומת? המורה הקרוב, חברה פרום
לאוימת. אז מר ע. דר אדר על בעיות
ללא נלך מתלושון האגדית "תשוחת",
בכל מתרגם תורה שבכתב שנחנן
בבלני, כפי הנלמד מתרגם
עלשות" (בראשית), "דרשו לא מעבד",
בין תירט'ו ולא מצאי, כי החתמים לא
יכונן וזהו שבחה שבלשון הארץ
לאוימת. אז מר ע. דר אדר על בעיות
בללפיות והוחיות ספכיפיות ובעית
ישראל-ערב.
במאמריו על מ. דין או מלך המחבר,
בין תירט'ו, "משה דיין הוא מן הארץ"
דרכו הבלתי וחוותם בחיתם הארץ
יבנויים והפליטים בישראל. מעמדו
שארוח היהם ודפניו משבתו מכאן ור-
באותם ורות — בין ראיית העולם
של אלה שגדלו כאן — לא לדל
מכאן לאחור מגינוי לשראטיבתון. על
אם הם בני קיבוצי "השומר הצער"
או "דור האספרט" או הספרדים מה
ליילנבלום, בני "דור החמש" רואם
הפליטים כרכוב ושלא לפוי
כבודם — להוציא מכם מכאן ור-
קורייריים מבקשי טובת הארץ פ-ר-
טית מאין — הללו הרהיקו את עצםם
מן המפלגות הציוניות, אך חוויתם את
הابتיה המולדת שלהם, כדי המובן
מאלה בשנות צהיל ובלחמת ששת
הימים.

רגשי זרות אלה מסבירים את התה-
ונתגוותם של דין, וריקת
האנבים" במתה שמכונה "הקומה הארץ"
חישית" היה ביטוי לתבונת זו שחש-
כלpitם גם דין, לאו ניכלו לתבונת ר-
לעולם רוחני, לעמם שמותם של ה-
ישובים שם, שעה שבת שנדורים מהם
הוא פטורן יאוון לבעיות הארץ".
לסייעם: אם נסוברת דקה לפניה
אך גוזה רעינותם שלא חסרו בהם
מקורות וכל מאמל בחוברת ראי.
לא ספק, לעין בכבוד ראש.

* שער פנים לדין, מאת ע. דר
אור, והזאת "חרמון", ת"א תשכ"ח.

הערה
הנני שמה כי רשייחי, להגוי השם
תשורי" כתה לתשומת לב, ותודה
נה בהידי כמה קטעים מסוכנות שנות
בכל" עתquier, בפיקוד עליון גם כה
סימני המסורת הבבלית, וב עברית על
שםך "ראש השנה", אשר בינהן
מצאי שלוש פעמים תיבת "תשורי"
המנוקדת בחריק בירוסת דורי, זהה
מושפע בפרק הראשון. ויש שם אף
שוני מן הנושא שלו כולם, כחוב:
ב' פרק א' של ראש השנה, כהוב:
"בראשית פרקם בשנה העלים נדנון".

וחובת "בשנת" אינה מופיע בטפתי

הדפוס. מלה זו המופיע כאן בטור
הנושע עצמה מושיפה מבון לבהירות
המשנה.

יצ'ה עשה עבorth גודלה מאד במשך
שנים, בהזיאו לאור כל ששה סדרי
משהו המונחים על ידי לפי מטרות
ברחמי שם.

ובאותם ימים פשתה השמועה בכל
הארץ אודות יהודית מגלה-העתידות,
על גלוון תירט'ה אשר היה בא בז' פלוני, ור-
רבים עם הארץ נהרו אל העיר לחילתה
אם בהחותה הוות ואם בהזאתו של
יהודיה נזא את העיר עם עולינו ור-
וניתר באחד הקרים עד יעבור זעם.
אך היה מסרב, ואמר, כי אין מנוס
מן המלך וזה עונשו כי פקף
תחלים במשנת מסילות ובקשת.

אותה שעה כבר נכנעו כל השודדים
אל הבית והם מתקדמים לאט במקומות ר-
הקרקע וועלום בהירות החשוכות, משם ושם
הגעים של היה בחתיפתו. ויהיא
שומעם קרבים אל חזרו והוא משיך
בלימודו, مثل מאמין כי בך יוכל
לגרובם בגורש וחותם רעימ. ואשר עד
כי בא עד פתח חזרו, תדחיםם היהיא
בהפסקו ליגלוון פחמים ובאוורו ב'

"הכבד וברואה ברוכים הבאים בצל
קוריה", ובדברו נטל את הפליד אשר
לאורו קרא והוא מאותה לסת להיכנס
לחדר. נבהלים בהאטמאן גבורה על
לבם, אמר חזיו והוא משיך בצל
הפהח, כבר חזר והאטמאן גבורה על
ההבדואן. ומזהים של השודדים אמר
בבבעה: "בבאו לקחת את נשמהך
למען לא תגלה למך אודותינו ועמד
כחזי היל ויהיא מנגעים קולו ב'

קריאת מהלים בקהל בוכה ונעכז,
ודיעו יולדי נסראלנים ישבים ב-

חרדים, והשודדים באו עד הבית ור-
יתיעכו בקהלות רפים ואחר החלו
תתגבניהם פנימית אחד אחד...

והיא שומע את הריקת השער ואת
התלהותם של האנשים ויוכן כי אלה
הם השודדים המכוקשים. יודע כי
חננו צ'ה, והוא אמר להיות איש
במקום שאין אנשים. טיכס עזקה בנטשו
והוא ממשיך בלמודו לבל יוציא המתה
גונבים כי ידע על במאם, והוא ממלול
בנעימת, אל במתירות מהבר מילוטיו:
לא חלפו דקota להקליב למתරחש בחוץ.
ובוחותם שמעו מן הרחוב וקילות רעש
העיר המשוטט בחווותם ואף משمر-
וחוי שערת | אכפ"ל הווה לך
חדרה, רעדת רעיה | קומי הצעיר
מן השינה || החריש בעוד ש' דידי היה
בלתי מנוקdet, אך אין תכני סמרק
כתבייך אחד או אחדים. מסקנה כה
מוחיבת וכלה במלילה. אסיף עוד כי
ברשותנו הרובה דפי כתבייך מסכתה
שונות ומתפקידות שונות וגם הם אינם
מנוקdet, והקלם נספח פרוש הרמב"ם
בערבית, אך בכך אין להצדיק את

ברכותינו שלות
ליונה ושלום יעקי
למושאי הבן
*
לאליהו אביעד (בת ים)
למושאי עב"ל מרים
*
לשומלית ומנוחם שרעבי
בגעין הבן יורם למוצאות
אפייקם

מאט שלום מדרינה

הכיזוטוי ודבריו "יזצאי הדופן" מלא-
דים כי אין המפלגה בשביילו, "ביה"
רוחניות, נגולה זה אין מעזרו של דין
וחשכנות, ונסini חיו וחוויותיו של דין
דינ', שוגים במבהק אמתם של ה-
ארץ, הגינו מנהיגים הוויקים. אלה רובם, הגינו
לארכ' כהן בגיל הבוגרות, ואת מר
שגייטוס שלם שלם בעניין חברה ו-
בדינה קנו, בדרך כלל, בתחומי חברה
המשמעות היהודית המסקנה הסביבה
והיא שינו שוני במורה בהליך הא-
רץ. דינ', שוגים של המהיגים ילידי הארץ
לאוימת. אז מר ע. דר אדר על בעיות
החלף, נישות וקיימדה שסיגל ל-
עצמו בגעוריו.

בסיכון על ניחוח אופיו של דין
מגע המחבר לדידי המסקנה הסביבה
והיא שינו שוני במורה בהליך הארץ
המניגים קווים, בין המהיגים ילידי הארץ
ולידי הארץ בכלל, בין אמותם:
התחום המוביל בין המנותאות הארץ-
בין דעותם וולמים המהיגים מתמורות:
בארץ המוביל בין המפלגות. אלא
אין היא עברת בין המפלגות. אולם
בין דעותם וולמים הרוחני של
המניגים קווים, בין המהיגים מתמורות:
בארץ ורות — בין ראיית העולם
של אלה שגדלו כאן — לא לדל
מכאן לאחור מגינוי לשראטיבתון. על
אם הם בני קיבוצי "השומר הצער"
או "דור האספרט" או הספרדים מה
ליילנבלום, בני "דור החמש" רואם
הפליטים כרכוב ושלא לפוי
כבודם — להוציא מכם מכאן ור-
קורייריים מבקשי טובת הארץ פ-ר-
טית מאין — הללו הרהיקו את עצםם
מן המפלגות הציוניות, אך חוויתם את
הابتיה המולדת שלהם, כדי המובן
מאלה בשנות צהיל ובלחמת ששת
הימים.

רגשי זרות אלה מסבירים את התה-
ונתגוותם של דין, וריקת
האנבים" במתה שמכונה "הקומה הארץ"
חישית" היה ביטוי לתבונת זו שחש-
כלpitם גם דין, לאו ניכלו לתבונת ר-
לעולם רוחני, לעמם שמותם של ה-
ישובים שם, שעה שבת שנדורים מהם
הוא פטורן יאוון לבעיות הארץ".
לסייעם: אם נסוברת דקה לפניה
אך גוזה רעינותם שלא חסרו בהם
מקורות וכל מאמל בחוברת ראי.
לא ספק, לעין בכבוד ראש.

* שער פנים לדין, מאת ע. דר
אור, והזאת "חרמון", ת"א תשכ"ח.

הבו במקומות פלוני, ואתה הרוכש לך
לק והגשנה חן לנו". ויהיא עוגת ב-
ניחסה: "הרוכש ישוב למך בעלי, ו-
ונשנה הארץ עניין בעליה הוא מלך
המלךים". אותה שעה פרצו הילאים
פנימה ויאסרו את השודדים, ואחריהם
באו ביהיטה גראטה וממון היהודים
וישרו יישובו את האל עד אור הבקלה.
ובזק של המלך משמר כבוד
להביא את יהיא והמן העם והשרים
נקבזו גם הם. אז גילה יהיא למך
את מקום הוחב. ויתן לו המלך משמר
מן הוחב ונשאהו לוחיו לו יועץ והי
מוראי פווי. והי מילץ יהודים. ר-
גראטה קיבלה שבע פעמים מן המוחר
אשר קיבלה בכללות.

בגלוון פנים לדין, מאת ע. דר
אור, והזאת "חרמון", ת"א תשכ"ח
שלהי פנים צעק: "בשם המלך מצוים אנו
על כל אשר בבית לנצח ולחיינע
בבטוט ייחוץ דיננו למות". ואחריהם
אהובי פליצת הפליל כל זינם בתהינה:
ר' רהם עליינה יא יהודים, הנה האוצר
מה חיובו יצאה לאור חבורת הארץ
מכילה כ-50 עמוד בשם המרשם:
"שתי פנים לדין". שיש בה רוח-
מן הגות המקובל, מחה בר מרכז ע-
דר אדר מנהמה באיזמל התיוגין את
אופיו של שר הבבוחן מספקים שר-
נים ובעיקר לאור דבריו הברוקוטי
וכתבי של דין, החבורת מכליה אחד
עשרה מאמריהם ורק ששת מהם
באישיותו של דין: אונר ומץין:
הלוון תירט'ו, דינ' ובו גורין: שתי פנים
לדין, ואילו בדור המאמרים: מהו ה-
לאו? ? "העולם העברי", דת וגוז; מהי?
המוראה הקרוב, חברה פרום
לאוימת. אז מר ע. דר אדר על בעיות
בללפיות וחוויות ספכיפיות וב-
ישראל-ערב.
במאמריו על מ. דין או מלך המחבר,
בין תירט'ו, "משה דיין הוא מן הארץ"
דרכו הבלתי וחוותם בחיתם הארץ
יבנויים והפליטים בישראל. מעמדו
שארוח היהם ודפניו משבתו מכאן ור-
קורייריים מבקשי טובת הארץ פ-ר-
טית מאין — הללו הרהיקו את עצםם
מן המפלגות הציוניות, אך חוויתם את
הابتיה המולדת שלהם, כדי המובן
מאלה בשנות צהיל ובלחמת ששת
הימים.

רגשי זרות אלה מסבירים את התה-
ונתגוותם של דין, וריקת
האנבים" במתה שמכונה "הקומה הארץ"
חישית" היה ביטוי לתבונת זו שחש-
כלpitם גם דין, לאו ניכלו לתבונת ר-
לעולם רוחני, לעמם שמותם של ה-
ישובים שם, שעה שבת שנדורים מהם
הוא פטורן יאוון לבעיות הארץ".
לסייעם: אם נסוברת דקה לפניה
אך גוזה רעינותם שלא חסרו בהם
מקורות וכל מאמל בחוברת ראי.
לא ספק, לעין בכבוד ראש.

* שער פנים לדין, מאת ע. דר
אור, והזאת "חרמון", ת"א תשכ"ח.

כפר השילוח - הנהלה השבואה

שנת חוץ – 1936 היתה נקודת
שיא במלחמת האזרחים יהודית-ערבית
בבאתיה שנה החלו הערבים בגל של
המהומות, שפכו דמים והתקופת על

בביהכ"נ של כפר יהונתן הוא סילואן של היום

הנזכרת ברכבת העברית, בכננות את פעילותם של יהודים, בלבושם האתני והתרבותי שלהם. מארון עוצמה אלו נשבחו למשגה, עד פריזן עוצמתם הגדולה, ותוצאתם היה בפרטם ספר הלבן, שקבע קדימות היהתם ביטל למעשה את הבטחה בריתם. מכאן ואילך לא יתאפשרו להקלם באין בית אוומי לא סובל מאורעות אלו שכורם היהילוב היהני קרבנותם רביים, כשייער התפקידים בא על הנקדחות אשר שכורם באורים ערביים, כוגון כפר ה- דל והוא נאלץ לדכו אוותה בהגנה על יהודים. מכאן ואילך לא יתאפשרו להשיכם והגדולם ככפר השליטה היה בלטמיה, והואיל וההישוב היהודי לא הצליח להגנה עליו מפני הפללה הדרומיים אליהם כוחות מגן, נאלצו חושך כיבוי הקפרא לפונותם והם גלו לערים אחוריות וביעර הקטנים וברכבותם הדרומיות, וברובן עיריהם הדרומיים.

כבר השילוח הפרק לישוב ערבי עיר בלבול עד מחרה בכרם סילואן. עד מוצאים מטבחים רעביים סילואן על בתים כשרדיי כפר יהוד אלוי מאן". בין הבתים הוללו שדרו גותרי קומות הנשקף אל עיר העתיקה, בקומה העליונה היו נמנמו שלדי שחא בתים נטושים. יבנהם נתחלו מושדים אוורר לפ' מנהגי התופילה שבידם אוורר בית הכנסת בר-25 מ' ורוחבו מ-7-7 מ'. בלבתו היה היכת באר מים שנבנתה ממי גשם, אך עתה היבר בשאה ומלאה פסולין, בחדרו בית הירונוסת גורת עתה שלוש מפחים שריאור מחרוזן, ומעמידות בגאות, כי היה בית הזה של "יהוד אלימן". ערביי האיקום מעמידים נתחמץ לבבי.

ובגאותה כי הכהר של ירושלים והבבבצרים אל בית הכנסת חס את נחנין הם משללם, הכלול בבית הנכסה היהודית. אך לא מכך נאולים הבאים שאלת שיקומו. ואם האבות אשר גלו מן הארץ בימי קדומים לחוץ לארץ הערבים מוחן, הנה גורם אחד לאם, הר הייחום לסתום ועדת מונימית וונגה אינן נזהאים לנואל תחילה זו ובית הכנסת אשר בה.

ונאצרים יישר ארצו את מטלטליהם ר' גמליאל לא"י בשהם בטוחים שהם רק משיחית כי עלייתם היא חדעתם ה-

באותם שנה, באה גל עלייה מروسיה, וכאן
כל מה שקרה עליית בילו', וכך
הנוכחה הגדירה: "אמר לבון תנין,
לתימן אל תכלאי".
אך בוגוד לא חלומות המשיחיים
היתר המציגות כחות, יותר ממנה
פתח בואם לא", לירושלים עת'ק
מצאו לי לעמשה נמצאים הם בטיבת
התנכלה, וכי היישוב היהודי בא"י
מופלגת בין אשכנזים וספרדים אינו
בובל ואף אין מוכן לקלות אותו,
בכמעט חד שעו מהם, שהרים בהם
הנודדים כשרים, בשלוש חוו
שפחנות העולים בחורבות השוכן,
אף בערוות ונקיים בהר הזיתים.
ידיים שבלם הצלחו להקלים להם
רפוי מה דלפוניים, שאין בהם מס-
דור לא מחום ולא מקחת.

עקרתו של כפר-השלוחה, או נכוון לתרום לביסוסו ע"י הערבים במלחמות היה נזהן י' בא"י ונגד מאמציו להכotta שורש קדרע המולדת. בזדיד היה הCPF בראש בעיטה ערבית, כעין מגדור על אי זודד, ובמורכו בית הכנסת הגיבוב על בעה רמה הנש��ת אל עיר-זודד, על

הערכותם, שגורשות וירשו
תת נלחמת.

אויה לתשומת לב רבה יותר ול-
בזהה.
זוה, אך היה מאמין לא"י כל הדור
שפחה אשר לאחר דורות אחדים
בישוב היהודי המקומי. עליית
רלמ"ב היתה עליה המוגנית ראשונה
תימן, כשהוואלים דורשים עליהם
סוסמת "אמרתני אعلاה בת מ' ר" (תר-
ב") אוthon באנטוליה, ואנו נאם
פס ליטסתם נאחו העולים בשינויים
סנסצי סלען הר הרים. בצלעו ה-
רומיים.

ההתקשרות יהודית מיטן לעלייה בקבוק
הגדולה קשורה ללא ספק לתמורות
מדיניות שהלכו במודח התקיכן בע-
תתה. ואולם, להתקשרות שלה בעם
הזר היהודים בולט قولן. ב-1872, שנים
לאחר פטירת מילת'ו, סואץ
בשלחו המורכבים נבא דרך ים סוף
בשו את תימן מחדש שגורשו
מגיה כדור אחד או שנים לפני הופ-
ריאת אל-שבויין, ניבוש תימן ע"י ה-
התקומנין היבא לידי כך שתימן וא"י
מצאו בחומרי מלכה וкосירות אוח-
נוונוני הוזקיסטרו הסולטן המורכבי.
וילו כמונן רשותם לנוע בחוחמי
אי אימפריה לא לא קשיים מרובים. ניבוש
ה- השפיע כמו כן על תפישת ה-
עליליה מיטן של יהודית מיטן והבאה לעמיה
עד שמראם"ב לא פסקה
על נספין ושרים: המכובש
הCUSTOMS AT THE PORT OF
THE JEWISH COMMUNITY OF TIBEST
IN THE PROVINCE OF TIGRAY
IN EGYPT

אָרֶץ־וּמִכְרָא

ונעל כל קצוצי פאה"
(ירמיהו ט' כח)

הקרוא המודרך בקוריאו בתנ"ך חסר מחרך בינו בין גברי ספר הספה ימים, לאורתות היחסים ולהשכלה עד ממס שכן דמיון ומסטורין צומחים מדרין השטן, אך די לעזוב את הסביבה שפוגת תכובית שיד היה באתי אל ואדי פיראן (אנדרי העבר נורדים) הגדול בואדיות חצי האי סיני, משופע בעצי חמר וחוזה את טיניג'וףן ודרום. ובנהל נאות מדבר ש-תמים שכנים בדווים אנשי מקנה ומגדר תמים, ראייתי יצירות ראשיהם והבנתי בטל ירמיהו: "ופקdoti... ונעל כל קצוצי פאה היושבים במדבר". עתה כולם נצבים לפני היחסים: דברי אגבאי המדבר, וקצוצי הפאה. מלחיש שם לא אליו התכוון הנביא צחצחו למפרשים המסתורתיים וגם הם מתח כתבו "קצוצי פאה" לשון קצוצה" המוקצתן בפה מדבר. ואחריהם פירשו קדר המגנולים שערआסחים מן הצדים ומשאריהם יצירות אמאמצע, ויש המגלומים והשער הנגד אונגולטים מאוון לאוון ומגדלים ציצית שעשות מהזריהם.

האובדים במלחמות

בימים אלו מלאה שנה להיעלמות הנורא של צוללת "דקר" על ששים ותשעת מלדייה הקדושים. באים בהו מספר שירים שהוקדשו לנורא, ונכתבו באותה עת ע"י מושורדים צערירים המביעים כאבם איש בבלונו ואיש כהמי לבו.

ד ק ר

— אכבר פולימן —

(חיכון ראשית העין)

שוב יוצאת דקר אל מרוחבים
מלחה בלבבה ומצאים
ים אכזר משטרע לאופק
בלעה אל לועו ויחיריש...

הוי דקר אהנה נעלמה דקר,
אך אין מענה, מהיכן שם דקר,
ים אכזר משטרע לאופק
יעלים מקומך, هو דקר...

אליהם הסטירים בצל כנפי
בהתוותך לך בנים נאמנים
למולדת את כותם נתנו
הם היו בנים נאמנים...

אהה את, דקר

— אהוד היל —

אותה לנו כי אבדת מأتינו
צפיה אחותנו בחדרי לבנו
אהיה את, נזעך ולא נראשנו,
בלבכנו נזכר עד אהיתנו...

את דרכך האחרונה לארכزو
קטע הים ועלינו חמסנו
זהה האסון הזה לא דימינו,
ונורתה כתעלומה האופפת חיננו...

וכר הצלגנים, מיטב האדם,
נחרות לבנו כל עוד יפיק דם
לאנשי ים נזעך ועל אף טבעם
בדעתם השלום הוא כל תקוות...

הוריות שכולות עוד נפשם אננה
תלחש ואיכה, איך אותם ים לך
אם בכוחה על בן יחידה תזרחה
המר גורלה ובנה אותה נתה...

צי' אומות נרגשו לעורתר
ייעו כי שלום היה אהבתן
צבאן שלחו למצלות להושיעך
נותרת סדה, וניצוץ התקות דיען...

נטרפה לם אכזר מאכזרים
כערום לכיד במלכות נמרם
גלו שבריגאנון אחותיו יצרים
אסוך במצלות עם חבר גבורים...

אהיה את?ומי יגַל אונינו
אליה נקפתה בכאב מأتינו
היד צר במעל, ולן דעתנו
נסבענו — לנוקם רם חיליגנו...

לבניינו נשיה גדול עוז
לדורות נגצחו שם תפארתך
ימשלכו לשရת גבורות
יהי זckaן ברוך ובלבנו שמן...

שנתיים שונות ח"ייהם נדמה

נולד ע"י 64 משפחות גואלי תימן,
שלעו במבצע "על כנפי נשרים" ואחת
מן נשאה את עוללה סעדיה, בן
השנה בכל טלית הדרכם אשר מ'
תימן לארץ ישראל.

שנתיים — אליו ובעדיה נולדו ל-
גורל מר ונמר משותה, השוני נשוא
בחובן, רכים מן הגלוות, הנכה, אל
ארץ המcorה. אליו מאלזיר, סעדיה
מתהימין, הזרם, אחיהם לבנים רבים, ש-
כצאו את עצם מטבחים ומהתנינים
ב"עליה" בפתחתתקוה. לדמות החנן
עבדו בעוני המשק, עברו יידיו וחווית
ילדות. זה אחר זה הילכו לצבאות. באוטו
הסדר נספה מגנית חיים בגבול
אחד אכזר — חזית הסוזן.

האחד אליך פרטוש ה"ד ספר על
עכמו: כשותה עזוב רך לאחר גייל
הגון עליית ארצה עם סבי, והורי הפיקי
דוויידי והם שאדרו באלזיר. בארכ
החרגולתי לסבא, התרגולתי שאין שום
הורחה שיגיח עלי, הם הין לחוקים
מנני ולא וכחמים היטב: לא הרשותי
אהבת אב ואם...

אליל סים את לימודיו היסודיים
בגביעת שמאל, אחר למד בישיבת
"שער אברהם" ומכאן עבר ל"עליה"
וחתמונה לתורה, לעבודה ולהחיי חברה.
אהב את העבודה כחבירו לגורל אד
גינון בקשר מוסיקלי ורב. אליו
הצטין גם בספרות כשורו הגפני היה
מעולה ולכך נמצא מתחאים ביתר
לקבל פתקין "חמאן" של בחורי הר
מוסד נסודסן וכדוריד.

הוא סים לימודיו התיכוניים והוסיף
שנותיהם במדרשה למורים למוסקה
שב"עליה". היה עליו למדות, אך מחשך
חכיזב המתגשים לצבאות. הוא רצה ל-
התנדב לנצחנים. אך הוות הוא היה
בעתות מורות לא ניתן לה או החליט
שאם לא לנצחנים. אליו לסייעו, וכך
הפרק לחיל בסיירת שירון.

בצבאו אל תמיד הראשון שפוץ ב-
שירות וקיים היה קול מתנגן ונלבש.
השירים "הכטל" ו"גבעת ההתחמושת"
היו אהובים עליו והיתה להם משמעות
עמוקה עבורי. שירותו העלו את מורי
המחלקה.

רק וודישט טרפים הספיק לשורת ר-
בסופם מצא את סופה. השair הורט
שגרים עמה בדימוניה. הם עלו ארץ-
אהרו בחיתו בגיל ברים-וצה. גם 8
אהיות ר' 5 אחים.

מנהל מוסד "עליה" ייאל שיפמן
הפסידו: נeschכת אל כל כך הבהיר
דרירים טובים יפים שמשמחים לבבו של
אדס צער: אל הבניה ואל הספרות.
כל כך אהבת לשמה את הבריות ב-
שירות ובגינגרת גם אם לך היה
עצבוב על הנשמה" ומה פתאות גנטה
לנו שונמדו על ירד עצבים. באננו
אליך, אליו, לחולק לך בבוד אחרון
ואלו היה גם גם נבוך הראשון.

abricah חוץ

במחציתו של חודש אליל החותם
את שנת התשכ"ה, באוטו חודש ה-
רחלמים, נפלו ערלה מהילינו בהינט
על מולדתם בחווית הסואן, התעלת.
צעירים אשר זה אך נקרו מועלם
הילודים לשאת בעלה של האמא ה-
מגינה על נשפה, בדמי חיהם נגדו
בחיותי וכקס כל תעת לעשות גבורות
ילדותם כגבורה מודה עבדנו בענפים
חקלאיים שונים, והוא אהב לעבד ר'-
כשרונו רב היה.

בידיונו כי הוריו תלמידים תקווה בל-
מודיו תלשייע כל כישרו ורצו לו ללמד
וללמוד, ואכן סיים את השמינין ה-
חקלאית ומד נחלץ לשירות צ"ל
שנוכב, מצער גידול בנים. מעבדת
כפיטים בשדה ובבית. אחיהם גותרו
שכוליות האב ילייה ותשוש ורפה רוח
יחסוש עוד בהעמקו מענית, אך לא צדו
בגאות: "חבריה, זהה הרגשת נפלאה
להיות בחווית ולדעת כי אתה אחת
חוליות שרשורת המגן על המולדת".

שברועם לאחר מכן נפל. השמועה
היכחה במשפטו ובחברי המשפט. שבת
מושש מאיש ושמחת הבוגרים העומת.
ארך בкус, אשר עד למלחמת ששת
הימים הימת ישוב על הגבול, לא
הרחק ממלכת המכבים. משוב בкус

עמ' 7 שאל (ימין) ואלי — בחיויהם ובמוותם

על ט"ס צולאני דקר

— יהודה מוגרבוי —

על גלי ים רוחני באומץ-לב
ובתוך מיימי צללו לבב אהוב,
כי ריק צולתם אהבו ויישראל,
על ט"ס בחורים של זהב
שעלו אל מרים בזרמת מזלה...

בתרועה ובגיל עשו דרכם
בלב "דקר" צהלו אל מולותם
ואל ביתם וליקר לאוותם,
על ט"ס בחורים של זהב
שעלו אל מרים בזרמת מזלה...

חיל ורודה אהנו לב העט
בבואה שמוות היעלם,
ארק ט"ס בחורים של זהב
ירשו את מרים בזרמת מזלה...

השכלה מרשותה משברו לב על כל
שנקט באבנה לבבה נשבר מתקות
הקלאית ומד נחלץ לשירות צ"ל
שנוכב, מצער גידול בנים. מעבדת
כפיטים בשדה ובבית. אחיהם גותרו
שכוליות האב ילייה ותשוש ורפה רוח
יחסוש עוד בהעמקו מענית, אך לא צדו
בגאות: "חבריה, זהה הרגשת נפלאה
להיות בחווית ולדעת כי אתה אחת
חוליות שרשורת המגן על המולדת".
שברועם לאחר מכן נפל. השמועה
היכחה במשפטו ובחברי המשפט. שבת
מושש מאיש ושמחת הבוגרים העומת.
ארך בкус, אשר עד למלחמת ששת
הימים הימת ישוב על הגבול, לא
הרחק ממלכת המכבים. משוב בкус

לבית משולם — יחיא

רחובות

נחי בכיכי תמרוריהם
על איש התורה והעבודה
ר' אהרן בהריר משולם — יחיא ז"ל
שנתבקש לישיבה של מעלה ב"ז נסלו תשכ"ט שנת ס"ח לחיו
מכה: משפטת מדאר — לוי

נסתלקה עטרת ראשינו
הס בת א סע יד ה
אלמנת ר' סעדיה קוועטה — הלווי ז"ל
לבית הר' יוסף מדאר — הלווי ז"ל
בלב"ע כבת צ' ב"ט"ז נסלו תשכ"ט
אבליט: משפטת קוועטה — הלווי
משפטת מדאר — הלווי
רחובות

למשפטת חריר
אתכם אנו באבלכם הכבד
על האב סעדיה בן אברהם ז"ל
האלין שנגדע בעצם חוסנו
בחינוך ילדיכם התמצאו ניחומים
יהושע רוזניך י"ר
מועדצת קדרימה חברה ועובדיה

לאברהם חריר ובני משפטתו
השתתפותנו הכננה באבלכם על מות
אבייכם ר' סעדיה בן אברהם חריר ז"ל
תנו חומו מן השמיים
המושעת הדתית "קדימה"

למשפטת חריר
רב הצער על מות אבייכם היקר
ר' סעדיה בן אברהם חריר ז"ל
וילתאי שפרא דבלי בעפרא דארעא
תנו חומו מן השמיים
אברהם צברי

לבית חריר
יחד עמכם מכנה אני את מות דודי
אבייכם סעדיה חריר ז"ל
חבל על דאבדין ולא משתכחין
שמעון שמעוני, נהריה

למשפטת חריר
רב אבלנו על מות חותנו, אבייכם
יפה הנפש ואיש המדות התורניות
ר' סעדיה בן אברהם חריר ז"ל
תג'צ.בת.
אברהם אלקלעי, קידימת
יוסף שלום דוחות, תל-אביב

לבתיה דוחות ולמשפ' חריר
אתך אנו באבלך על מות אביך היקר
ר' סעדיה בן אברהם חריר ז"ל
תנו חומו בנהמת ציון
אפיקים

לרבקה יעקב שרעבי וילדיה
 משתתפים אנו בצערכם
 על מותו לא עת של הבעל האב
 נתן ז"ל היקר באדם
 ד' ינחים אמתם
 רצון חיים הלווי
 בית סולמי

נים אלה שמשו מקור לא אכיב לי
יעידוד להשכלה וקני ההארגוות גדור
מחלים צורייאל ז"ל. קטע להאמנו ר'
שהשלים עם העובדה המרה המזאן
ולא רק בעיני היגוך וזרואה עסל
המנוח ז"ל. אלא ליבו היה ער למתח
רחש מסביב וביחד לעיני היבש בטחון
ימים ולילות עם שאר השלחנים ש-
פחו הנטולות, ובתרם ימזה את מלא
פחו הנטולות, ובתרם ימזה את מלא
יעילה במרקחה של התפלות שעלה
תיתה לפרק כל הגנה על הקהילה בעין
של השואת שבאה על הקהילה בעין
וטביהה בדצמבר 1947, בעקבות הח-
ולת לילוקט א"ז בא"ם.

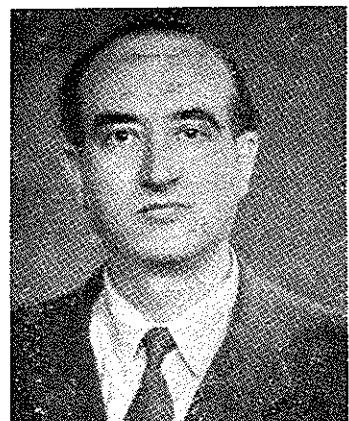
הו אהב את החומר האנושי ש-
בתוכו عمل ובכוונה האהבה הזואית עבד
לא לאות ועשה לילות לימי כ-
מנחה רשות בתי הספר בעיר, כמורה
וכמורה, כיוזם ומארגן בעיני ביתוחן,
אותה שליחיות קדרה אותו בעבותות
אהבה ליזאצ'י ממן וענן עד ליום
מוות, מאז קום המדינה ועד ליום גלי^ה
העליה הגדולה בשנים 1648-1850, 1850-
השתקע ר' צורייאל ברמלה ונשא ב-
על הינוך של העולים החדשים.

הוא פמח את בית הספר היסודי ה-
ראשון מ"מ א' ועזר רבות באירגון
בתיכון פדר בעיובים שבסביבה. במלון
בעל שיעור קומה, שבית ספר היה
לודגמאן הווא הלש על כל מטרות
החינוך בעיר: ארגן סמינרים למורים
בתוך כתלי בית-הספר, הוגים לஹרים,
ימי עיון למורי האיזור והקלים ביחס
לנערדים עובדים, ובמקביל לפועלו הד-
מותה ידו שורה נכבהה של ספרדים
בשירת, בדרמה ובפרוזה, שרובם יצאו
כבר לאור.

עם יסודה של העיר רמלת העברית
נטול ר' צורייאל חלק בניהולה כחבר
מוסעצה ועשה חיל בפעילות הציורית.
אולם בהיותו איש הנוך מובהק לא
יכול היה לשאת לאורך ימים את
הגדולה והענישתית של הפליטות, ואז
הוא פרש בעוד מועד מכל פעולה
הקשורה בפעילות פלטית והחט מס-
עדיינו חינוך וספרות.

ר' צורייאל מנהם נקטף בעורו ב-
מלוא כוחו ואנו חוכנית רבתות ש-
אותם חזה לא זכה להשתימן. תלמידיה
חייבים, מכירין ומשפחתי מבקשי מריה
את האביה הגדולה, וכרו נין לנצח-
ההיא נשלח לעיר עץ לאחר המאור-
רטה של 1947, כדי לקיים את רווי-
סתו החינוך בעקבות הפליטים, ולעודד
את הקהילה המהומה, המוכה והשדר-
הה לא פסה ר' מנחם על מהנה ה-
פליטים של יהודים תימן ותקיים מ-
זמנו מפעם כדי לעזר ולעוזר ולבזבז
את הפליטים, שהתגורלו ברחובות
עירן.

את מטבח יכולתו הפדגוגית וה-
ሚתודית וידיעותיו ההורחות הקדיש
ר' מנחם צורייאל להשכלה של ה-
מלך וחבורתו שחיו ביזומתו של וְ
השליחים ר' הפליטים מר עופריהו
טוביה שיבדל לחיים ארוכים. מועוזו

הופיעلوح השנה לפי נוסח יהודי תימן

"שامي" ו"בלדי"

ברחוצאת קרן בית הלווי הופיעلوح לשנת תשכ"ט לפי
נוסח יהודי תימן — "שامي" ו"בלדי".

בלוח כוללים דברים חזובים שאינם מצויים בלוחות

אחרים, כגון:

א. רשימת הופריות וההופריות של כל ימות השנה;
ב. זמני מלות השחורה, הנץ החמה, סוף זמן קרייאת שמע של
שחרית, סוף זמן תפלה של שחרית, שקידעת החמה;

וכМОבו זמני הדלקת הנרות;

ג. מופרטיים בו מנהגים ודינים לחגים ולמועדים וכו' ;
ד. מופרטיים בו תמנונויות של רבני יהודי תימן עם דברי
הסביר והערכה. תמנונות אלה, לא זו בלבד שהן מעתירות
את הלוח, אלא שהן משווות לו צורה של תעודה נאה
ומזכרת לדוד ולזרות.

לוח זה יהודי והוא מותאם הן לבתי הכנסת והן לבתי
פרטיטים. מחיירلوح — לירה אחת. (דמי משלאה בדואר 25 אג').

נא להזדרז במשגות הזרנוקינס, לת"ז 237 גבעתיהם.
טלפון 727010 את התמורה אפשר לשלווש בשיק או בהמוחאת

וזאר נ"ש קרן בית הלווי

